

Erik a koniklec

Kdysi dávno žil jeden kluk. Byl tuze rozmazlený, nedělil se s ostatními, myslel si, že on je ten nejlepší na světě a věřte tomu, že ho nikdo neměl rád. Jmenoval se Erik. Žil v chalupě u lesa s otcem a mladší sestrou Ann. Ann byla tuze hodné děvče. Jednoho dne řekl otec dětem, aby šly do lesa pro vodu. Erik chtěl jít nejprve sám, ale nakonec s sebou vzal i Ann. Měl totiž plán, jak ji vystrašit. Jenže to nevěděl, že studnu i les chrání kouzlo a ten, kdo se v lese chová špatně, bude potrestán. Ještě než děti odešly, kladl jim otec na srdce, aby nabraly vodu a vrátily se hned domů. A také, aby se chovaly slušně a zdravily dospělé. Děti všechno slíbily, rozloučily se s otcem a šly. Do lesa vedla úzká cestička porostlá mechem. Na jejím okraji tu a tam vystrkovaly houby zvědavě své kloboučky. Sotva děti došly do lesa, potkaly bábu bylinářku. „Dobrý den babičko, jakpak se vám vede?“ pozdravila Ann zdvořile. „Ale děvenko, děkuji za optání... jde to,“ odpověděla babka. Za to Erik se na bylinkářku ani nepodíval, obrátil oči v sloup a mávl rukou. Po chvíli řekl: „Co tu chcete, bábo? Tohle je náš les!“ Ann se vyjevila: „To jsi neměl, les je tu pro všechny. A starým lidem bys měl spíš pomáhat než se chovat takto. Nepamatuješ, co jsme slíbili otcí? Vždyť tě může potkat trest.“ To však Erika nezajímalo. Náhle se setmělo, odněkud se snesli ptáci a začali kolem Erika divoce kroužit. „Proboha! Co to má znamenat?“ vztekal se Erik. „To je tvůj trest. Možná, že jsem chudá a stará, ale to neznamená, že se můžeš takto chovat. Sbírám léčivé bylinky, abych pomáhala druhým lidem.“ Sotva to babka bylinářka dořekla, začal buráct vítr, ptáci byli blíž a blíž a veverka po něm házely šišky. „Dost! Dost! Máte obě pravdu! Omlouvám se“, křičel Erik. Vítr pozvolna utichal, bylinářka i zvířata záhadně zmizela a Erik si pořádně oddechl. V duchu si však liboval, jak všechny svou neupřímnou omluvou obalamutil. Ann stála ještě chvíli zkoprnělá, ale pak se oba společně vydali nabrat vodu ke studni. Když došli na místo, Erik povídá: „Voda je hlouběji, než dosáhnu. Spustím tě do studny po provaze a do tohoto vědra nabereš vodu“ a podával sestře vědro, které stálo vedle studny. „Potom zavolej a já tě hned vytáhnu.“ Ann mu ještě kladla na srdce, aby neudělal nějakou další hloupost, ale Erik ji už spouštěl dolů a přemýšlel nad novou lumpárnou. Provaz přivázal k nedalekému stromu, a i když na něj Ann volala, ať ji vytáhne, Erik už byl duchem jinde a sestru neslyšel. Začal lámat větve a kopat do hub, které rostly poblíž. Najednou se ozval hrom, nebe se zatahlo a začal pořádný liják. Erik se běžel schovat do nedaleké jeskyně. „To jsem blázen? Jen kopnu do tří hub a hned začne pršet?“ pomyslel si a byl rád, že má od sestry klid. Náhle však uslyšel hlas. „Kdepak máš svoji sestřičku?“ Otočil se a spatřil babku bylinářku. „Nechal jsi ji samotnou ve studni, chováš se, jako bys ani nebyl její bratr. Dobře vím, jak ses jí snažil ublížit už tehdy na farmě u koní.“ Šourala se k němu a dívala se tak, jako by četla jeho myšlenky. Teprve teď si Erik uvědomil, co provedl. „Máte pravdu, upřímně toho lituju. Ale tuhle vzpomínku vůbec neznám. Já... vážně se moc omlouvám. Hrozně mi chybí matka. Zemřela, protože měla velmi nemocné srdce. Bylo mi tenkrát osm let. Byl jsem naštvaný na všechny a hlavně na sestru, která mi matku svými obrázky pořád připomínala. Pak, když jsme byli na horách, do mě nechtě strčila a já se zřítíl ze skály. Byl jsem dlouho v bezvědomí. Doktoři zjistili, že mám otřes mozku a po matce nemocné srdce. Když jsem se vzbudil, byl u mne jen otec. Ann se na mne vykašlala. Několik měsíců jsem byl na vozíku a od ní jsem slyšel jen samé posměšky.“ Sotva to Erik dořekl, začal brečet. Bylinářce bylo Erika líto. „Já to měla podobné, chlapče. Bůh mi dal šanci to napravit. Proto teď pomáhám lidem svými bylinkami, ale v srdci mám těžko.“ „Můžete mi říct, kde je teď Ann?“ V Erikově hlasu byla slyšet starost. „Hlouběji v jeskyni. Tam, jak jste si hráli jako malé děti. V jedné skalní komůrce mám své bylinky.“

Pojď se mnou, ale buď potichu. Tvá sestra odpočívá.“ Společně vešli dál do skály a po chvíli se ocitli v květinovém ráji. Erik uviděl sestru, jak tiše spí. Nechtěl ji budit, jen přišel k ní a usmál se. Bába bylinářka ho pobídla, aby ji následoval. Vešli do většího kamenného sálu a tam bylo dalších sto druhů květin. Kolem bzučely radostně včelky a čmeláci. Všude to vonělo. Bába bylinářka ukázala na jednu krásnou kytičku a zeptala se Erika, jestli ví, jak se ta květina jmenuje. Chlapec si nebyl moc jistý a tak bylinářka řekla: „Tahle rostlinka se jmenuje koniklec, latinsky Pulsatilla. Pozor, je jedovatá. Prý je to prokletá rostlina. Ale já si to nemyslím.“ Erik si najednou vzpomněl, že když byl malý, tuhle rostlinu vídával na paloučku u lesa. „I já jsem slyšel, že je jedovatá a od otce vím, že to kouzlo prokletí nějak souvisí s koněm. A také, že moje matka měla koniklece moc ráda.“ Bylinářka odpověděla: „Ano, povídá se, že koniklece proměňují lidi v koně, nebo koně v lidi, nebo... to může být jen taková povídačka. Jisté je, že slovo koniklec má svůj původ ze slova poniklý, podle jeho zvonkovitého květu svěšeného dolů.“ Sotva bylinářka domluvila, Ann se probudila a Erik u ní hned se slzami v očích klečel. Za vše se omlouval, vysvětloval a litoval toho, jak se k sestřičce choval. „Ann, jsi v pořádku? Báł jsem se o tebe.“ Ann zachraptěla: „Moc mě bolí srdce, podívej, zranila jsem se o kámen. Ale ještě víc mě bolí to, jak jsem se k tobě chovala, když jsi byl tenkrát v nemocnici.“ Erik se pousmál a řekl: „Mám tě rád. Pamatuješ na ty časy, kdy jsme si tady jako malí hrávali?“ Ann se začaly zavírat oči únavou, ale ještě zašeptala: „Ano, pamatuji. To bylo super. Jsi můj bratr.“ Bába bylinářka dala Ann na ránu bylinkový obklad a Ann usnula. Erik chvíli pozoroval, jak Ann oddychuje a pak prohlásil: „Jestli bude Ann zítra líp, půjdeme domů.“ „No, to bych neřekla. Tvá sestra potřebuje mast z mateřídoušky a ty pro tuhle léčivou bylinku půjdeš ještě dnes v noci. Ale pozor, les nedovolí, aby si tady trhal každý, co se mu zachce“, varovala Erika bába bylinářka. „A proč v noci? A kam mám vůbec jít?“ polekal se Erik. „Ano, v noci, musíš vyrazit co nejdřív. Dnes je měsíc v úplňku, uvidíš skoro jako ve dne. A jestli máš sestru opravdu rád, tak to zvládneš. Jo, jo, už je tomu tak. Musíš jít po rovině, a až dojdeš ke kopci, vyjdi úplně nahoru, rozhlédni se a hledej. Dál už je to na tobě,“ odpověděla bába bylinářka. „Dávej však velký pozor a než něco uděláš, pořádně si to rozmysli!“ „No, když to Ann pomůže, udělám vše, co bude v mých silách,“ řekl Erik a vydal se ke kopci. Chvíli přemýšlel, co a jak, a pak s velkým hekáním na kopec vylezl. Nohy ho bolely, nemohl dál, ale chtěl se překonat pro Ann, proto šel dál, až pod jedním stromem objevil klec. Nebyla to obyčejná klec. Tahle klec měla jen jeden otvor ze spodní strany, žádné další otvory či dvířka na kleci nebyly. Erik přemýšlel, co s ní, ale nakonec ji sebral a pokračoval v cestě. Když došel na louku, chtěl si odpočinout. Noc se začala vytrácet a na obloze se objevilo svítání. Zanedlouho vykouklo sluníčko a Erik uviděl, že je celá louka posetá mateřídouškou. Popadl svůj starý klobouk a začal do něj voňavou bylinku trhat. Najednou za sebou uslyšel dusot kopyt. Otočil se a za ním už stál kůň, který se snažil všechnu mateřídoušku kolem spást. Erik se rozčílil: „Jedeš ty potvoro! Tohle je pro moji sestřičku!“ Ale kůň jako by neslyšel. „Tak ty nepřestaneš?“ zlobil se Erik a pomalu se natahoval ke kleci. Jednou rukou schoval klobouk za zády a v druhé už držel klec. Najednou se vymrštil a nasadil koni klec na hlavu. Kůň chvíli bez hnutí stál a pak padl mrtvý k zemi. Erik si pozdě uvědomil, že udělal špatnou věc. Utíkal, co mu síly stačily, ale v půli cesty se proměnil v koně a les ho začal svírat. Ještě stačil položit klobouk s mateřídouškou k jeskyni, pak se sesunul k zemi a proměnil se v koniklec. Bába bylinářka už věděla, co se stalo. Byla smutná. Vyléčila Ann, která se vrátila k otci a pověděla mu všechno, co prožila a jak bratr dopadl. Po Erikovi zbyly už jen vzpomínky a vedle jeho Koniklece začaly růst Sasanky, které připomínají jeho sestru.